

που ξέρουμε πώς και ο Ανδρεάδης έγραψε στην καθαρεύουσα για παρόμοιους λόγους, αν έγραφε για μας ο κ. Χ. που τα ξέρεi όλ' αυτά, δε θα εξέφραζε το θαυμασμό του τάχατες για το πραξικόπημα του Ροίδη. Το έκαμα όμως γιατί ξέρεi πώς στον κοσμική πιάνουν τέτοια κόλπα θεατρικά.

Δε λείπει από τη μελέτη του κ. Χ. ούτε το κλασικό επίχειρημα, πώς χωρίς την καθαρεύουσα το έθνος δε θα μπορούσε να επικοινωνήσει με την αρχαία φιλολογία.

Τέλος πάντων το βιβλίο το συνιστούμε θερμότατα στους τυφλούς, γιατί περιέχει αληθινά όλα τα καταλληλα για αυτούς επίχειρηματα. Και είναι φυσικό οι πρόμαχοι της καθαρεύουσας να έχουν συμπάθεια και να εργάζονται για αυτήν την τάξη των ανθρώπων, άφου την ιδημοσύνησιν κύτοι και οι προκάτοχοι τους.

ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Απ' τη ματιά, που μοιάζει
Σαν άτσαλένιου μαχαίρις λεπίδα,
Κάποια νυχτιά, που σ' είδα,
Στά στήθια μου γεννήθη ένα μαράζι.

Και θέριασε κι' απλώθηκε ως το νοῦ μου
Πύρινη λάδα κι' άδωδεστη, που κείει
Τη δύναμη του λογισμού μου.
—Ω, κάποια θλίψη άλλιώτικη μέσα μου! σιγοκλαίει!

Κι' όλο σε φέρνει ο νοῦς μου εμπρός μου
Βουδή, με τη ματιά αναμένη,
Σαν τη χαλάστρα Μοίρα ενός αθέριου κόσμου,
Που κάθε ρεϊπιο τρόπαιο πάνου στα ρεϊπια σταίνει

Μεσ στη θλιμμένη ώρα
Του χαλασμού φως άπαλό δε λάμπει,
Μόνο η ματιά σου η άτσαλένια τώρα
Διώχνει και τα στερνά του νοῦ μου θάμπη.

Κ' η Χίμαιρα δεν είσαι πιά, που φέρνει
Ρόδινην όψη στα όνειρα, στον πόθο·
Είσαι η γυναίκα, που απ' τη ζωή με φέρνει,
Κι' όλα κερνη σαν μια φωτιά μεσ στην καρδιά σε
[νοιώθω.

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΒΡΙΑΗΣ

ήρθε αυτός ζητάει σκοινί μακρύ, για να το ρίξει του Δάφνης και να τον ανεβάζει τραβώντας τον. Μά σκοινί δεν ήταν πουθενά· η Χλόη όμως άφου έλυσε την κορδέλλα της τη δίνει στο γελαδάρη κ' έτσι εκείνοι στεκούμενοι στην άκρη τραβούσαν κι' ο Δάφνης ανεβηκε ακολουθώντας με τα χέρια την κορδέλλα. "Επειτα, άφου έσυραν και τον κκώτυχο τράγο με σπακμένα και τα δυο κέρκτα (τόσο τον ξεδικήθηκεν ο νικημένος τράγος) τον χαρίζουν στο γελαδάρη για τη βοήθεια που τους έδωσε· κι' άπορρασίζουν να είπουν ψέμματα στους δικούς τους ότι τον άρπαξαν λύκοι, αν τον ανάζητούσε κανένας. Κι' αυτοί άφου γύρισαν πίσω ζέταζαν τα κοπάδια τους· και σαν είδαν πως έβοσκαν ήσυχα και τα πρόβατα και τα γίδια, κάθησαν σε κούτσουρο βελανιδιάς και κύταγαν μήπως σε κανένα μέρος του κορμιού του ματώθηκεν ο Δάφνης όταν έπεσε. Δεν είχε πληγωθεί καθόλου, ούτε είχε ματώσει, μά ήταν γεμάτος χώμα και λάσπη και στα μαλλιά και στο άλλο κορμί. Γι' αυτό άπορρασίσαν να λουστει, προτού νοιώσουν τίποτε ο Ασμωνας και η Μυρτάλη. Κι' άφου πήγε μαζί με τη Χλόη στο σπήλιο των Νυμφών, της έδωσε και το πουκάμισο και το ταγάρι, κι' αυτός άρχισε να λούζεται. Κι' όταν απολούστηκε και ξαναφάνηκεν ώμορφος όπως πρώτα, η Χλόη από τη χαρά της τον φίλησε.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ
ΗΛΙΘΙΟΠΟΥΛΕΙΟΥ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

Α' Μέλος. Είεν τί σιγάτε; η το σοβαρόν της γεννησομένης τελετής ύμας προκατείληφε; Είπέ άστερόν τι, δ' φίλε Άμομφάρετε.

Β' Μέλος. (Άμομφάρετος) Ουκ αν έσίγων ει ηδυνάμην λαλείν πλην ού δύναμαι και γάρ την ήμέραν πάζαν εν τοίς του Φθειρη καφρείοις λογίδια έξεφώνουν Φθειριώτου κελεύων σανίδων άψασθαι έάν και δεύτερον ήμας άνάγκη περιστή. Άλλ' ιδού πρόεδρος.

Μιστριώτης (μπαινών). Ω χαίρετε φίλοι έταίροι και σύ θρόνε εύξεστι προεδρικέ και σύ γε λάσανον ο πρότερον αντιπρόσωπος έμός ένταῦθα καθήσο, τα νυν δε τουμφ λάρυγγι έπικουρήσεις. (Άναδαινεί στο βήμα). Παρήλθον, ω φιλόμουσος, δηήγυρις έν άγγελίαν τερψίθυμον ήμιν άγγελίω. Έβάδιζον την οδόν Πατησίων εύθῦ ούρητηρίων των παρὰ Μουσειον έκτα λαθών έμαυτόν—ένθους γάρ έν τη οδῶ έγενόμην—εις το του Άρεως πεδίον γίγνομαι Ένταῦθα δη άνήρ Άχιλεύς ΧηΝέης ο των Άτθίδων ραψωδός μίας κάπτων ως μακρόθεν έθεάσατό με δια ταραχτον κάλλος Άτθιδά με ήγησάμενος προσήλθεν έγγύς και ήσπασατό με. Έμε δ' εύθῦς η θεία μανία άνήει και έν έμαυτῶ έγενόμην και εις λόγους αυτῶ ήλθον. Οίακοστροφήςσας ουν τον λόγον εις το γλωττικόν ζήτημα τον άνδρα πρώτον μεν ρήμασι ποιητικοίς κατεκλήρησα ειτα δε υποσκελίσας Χατζιδασείφ σοφίσματι κατέβαλον, ίνα δε μη μακρηγορώ έπεισα αυτόν καθαρευούση χρῆσθαι και τους Άττικους ύμνει έν οίς πρώτος έγώ ύμνηθήσομαι δια τους ούς έμόχηθησα μόχθους.

Και μην δ δε ΧηΝέης υπό των προσπόλων άγεταί.

ΧηΝέης. Κεχαίρετισμαι ήμας συγχωρήτε δ' ει σολοικίξει νεωφώτιστος γάρ.

Οί έταίροι μαζί. Έλευλευ! έλευλευ!
Ζηθι, Ζηθι ΧηΝέη Άχιλλεύ!
Νυν δη κροτείτω πᾶς τις τῶ χείρε
και σύ ω ΧηΝέη την κόμην σου κείρε
κι' έλθι μεθ' ήμῶν
να πίες ζωμόν
καλόν εξ έμίδος

Δια την άντιγράφην
ΝΤΑΒΑΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

"Όταν η Δάφνης έμεινε μονάχος του τέτοια παραμιλούσε :

— Τί λοιπόν μουκανε της Χλόης το φίλημα; τα χείλη είναι πιο τρυφερά κι' από τα ρόδα και το στόμα πιο γλυκό κι' από τός κερήθρες, μά το φιλι της πιο φαρμακερό κι' από το κεντρι της μέλισσας. Πολ- λές φορές φίλησα κατσικάκια· πολλές φορές φίλησα σουλάκια νεογέννητα και το μουσκάρι που μου χάρισε ο Δόρκωνας· μά τοῦτο το φίλημα είναι άλλιώτικο· μου φεύγει το μυαλό, πετάει η καρδιά μου, λυώνει η ψυχή μου κι' όμως θέλω να ξεναχωρήσω. Ω νίκη κακή· ω άρρωστια πικρήσκη που ούτε τόνομά της δεν ξέρω λά είπῶ. Άρα γε μαγιστότανο είχε φάει η Χλόη προτού να με φιλήσει; μά πως δεν πέθανε; Πως λαλούν τ' άηδόνια και το σουραυλί μου σωπαίνει! πως χοροπηδοῦν τα κατσίκια κι' εγώ κάθουμαι! πως λουλούδιζον τ' άνθια κι' εγώ στεφάνια δεν πλέκω! Τα γιούλια κι' ο ύκνινθος άνθίζου, κι' ο Δάφνης μαρζι- νεται! άρα γε κι' ο Δόρκωνας πιο έμορφος από μένα θα φανεί;

Τέτοια ο καῦμένος ο Δάφνης έπαοχε κι' έλεγε, γιατί πρώτη φορά δοκίμαζε του έρωτα τις δουλιές και τα λόγια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'

Μά ο Δόρκωνας ο Γελαδάρης έρωτεμένος με τη

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΙΟΓΡΑΦΙΑ

Το περίφημο φιλολογικό περιοδικό της Άγγλιας Athenaeum, κρινοντας το τελευταίο βιβλίο του Abbott, γράφει τ' ακόλουθα (19 του Σεαθρού 1903).

«Μερικά τραγούδια και παραμύθια είναι καταχωρισμένα ελληνικά, μαζί με συλλογή από νιώσματα, λιανοπράγους, κι' άποσπάσματα από χειρόγραφα γιατροσόφια. Άφτα μεγαλώνουν σημαντικά την αξία του βιβλίου, και δείχνουν τη διαφορά της αληθινής και φυσικής γλώσσας από το κατάψυχο βαρβάρισμα (jargon) των έφημεριδων, το τεχνητά παραγομισμένο με κλασικισμού μι- νουσήτους και με λέξες και κλίσεις άμσταχειρίστες, που πτόσο μάς άηδίασαν εναντίον της νέας ελληνικής».

Και το Saturday Review, άλλο περίφημο περιοδικό της Άγγλιας, παραβάλλει την καθαρεύουσα μας με την αρχαϊκή καθαρεύουσα, ονομάζοντας γλωσσολογίες και τις δύο.

Όπου είναι φανερό πως ο πολιτισμένος κόσμος άρχι- σε σιγά σιγά να μυρίζεται τη γλωσσική άγυρτία.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Έχω κ' εγώ ένα λόγον σπουδαιότατον να μην- οικωώ εναντίον του αγαθού και άκάνου κ. Μιστρι- ώτη, άφου με τα καμώματά του τα παιρωτικά μου κατεβρόχθισε ένα άρθρο μου. Ο φίλιτος «Νου- μᾶς» το είχε προαναγγείλει προ ένός περιπου μηνός, αλλά δεν το έδημοσίευσε. Κι' όταν του παραπονέ- θηκα για αυτό, που το πήρα—δεν σās το κούβω— και για περιφρόνησι, ο «Νουμᾶς μ' άπάντησε :

—« Μά τί φταίμε μεις, φιλιτήν Άροδαφνούσα, αν ο κ. Μιστριώτης κατέσχεσε το «Νουμᾶ» και δεν επιτρέπει και σ' άλλον να μιλήσῃ;»

Άνωτέρα βία λοιπόν! Τι να γίνη; Κι' όμως εκείνο το άρθρο μου ήθελα πολύ να δημοσιευθή, γιατί σε κείνο μιλούσα για δυο κυρίες μας, δυο φαι- νόμενα περιεργότατα του κοινωνικού μας όρίζοντος, τις κυρίες Μαύρου-Βαλαωρίτη, που έθυσίασαν την περιουσίαν τους για να σώσουν την τιμήν των συζύ- γων τους, σε τέτοια εποχή μάάλιστα που άλλες κυρίες καταβροχθίζουν και την τιμήν και την περιουσίαν

Χλόη, άφου παραφύλαξε τον Δρύαντα εκεί που παρά- χονε παλούκι κοντά σ' ένα κλήμα, τον σιμόνε φέρνοντας τυράκι και λίγα σουραυλία για κανίσκι. Και του δίνει τα τυράκι σαν δώρο, γιατί ήταν καλός φίλος άπ' τον καιρό που έβοσκει κι' αυτός. Κάνοντας αρχή από δω, έπιασε να του λέει για το γάμο της Χλόης· κι' αν την έπαιρνε γυναίκα, χαρίσματα πολλά και μεγάλα, σαν γελαδάρης έταζε· ένα ζευγάρι καματερά, τέσσερα με- λίσσια, πενήντα μηλιές, βουβαλοτόμαρο για να κόψει ποδήματα, ένα μουσκάρι άποκομμένο κάθε χρόνο· ως που λίγο έλειψε μαγεμένος ο Δρύαντας από τα χαρί- σματα να στεφεί το γάμο. Μά σκέφτηκε ότι η κορα- σιά αξίζει καλύτερο γαμπρό κι' από το φόβο μήπως αν φανερωθεί καμιά φορά, του λάχουν αγιάτρευτες συμ- φορές και το γάμο άνήθηκε και συχώρηση ζήτησε κι' από τα ταμμένα χαρίσματα παρατήθηκε.

ΚΛΦΑΛΑΙΟ Θ'

Άφου λοιπόν και δεύτερη φορά γελάστηκε ο Δόρ- κωνας στην έλπίδα του και του κάκου έχασε τα καλά τυριά, σκέφτηκε ν' άρπάξει τη Χλόη με τα χέρια του όταν τη βρει μονάχη· και σαν παραμόνεψε, ότι μέρα με τη μέρα πήγαιναν τα κοπάδια στο πότιμα τη μια μέρα ο Δάφνης και την άλλη το κορίτσι, μηχανεύεται πονηριά, που ταίριαζε σε βοσκό.

(Ακολουθεί)